

Verkondiging

Lieve mensen van God,

Ooit maakten we met ons gezin een reis naar Burkina Faso
Na onze aankomst in Ouagadougou op het vliegveld
reisden we door naar een kleine plaats
waar onze vrienden woonden
en waar wij enkele weken zouden doorbrengen
De tocht was lang en onbeschrijflijk stoffig.
Toen we na een paar uur aankwamen op de ommuurde hof
waar onze vrienden woonden
waren we warm, en plakkerig
moe en wat murw van al dat reizen.
Van de gastvrouw
kregen we als eerste
een plastic beker aan geboden
met overheerlijk koel water.
We dronken er allen uit, uit die ene beker
Zelden verfriste water ons beter
en zelden voelden we ons warmer welkom geheten
En we dachten aan de vele bijbelse verhalen
waarin mensen dorstig zijn
en naar water snakken:
het volk Israël in de woestijn
Hagar met Ismaël op de vlucht
wij toen....
En op dat hartelijke gastvrije gebaar
volgden vele goede gesprekken
die onze dorst naar leven lesten

Want goede gesprekken vormen een bron van leven

Daarover horen we
in de beschrijving van Johannes
over die wonderlijke ontmoeting van Jezus
met die Samaritaanse vrouw.
Er was alle reden om langs elkaar heen te kijken:
Jezus is Jood
de vrouw Samaritaanse
Jezus is man
de Samaritaanse een vrouw
Jezus is rabbi, een gezien man
de vrouw is van twijfelachtige statuur
Maar Jezus spreekt haar aan.
“Geef mij wat te drinken”: zegt hij.
Het is ongehoord:
Joden willen toch niets met Samaritanen te maken hebben,
laat staan met een vrouw!
Maar er ontstaat een gesprek.
Ja, het verlangen naar water wordt symbool voor een diep
verlangen in mensen naar ontmoeting, naar leven.

Wat gebeurt er in dat gesprek?
De vrouw snapt niets van die vreemde man.
Maar ze haakt niet af.
Ze wil meer weten.
Levend water?
Waar heb je het over? Waar komt het vandaan?
Al pratende komen de twee dicht bij elkaar.
Jezus is open naar de Samaritaanse.
Hij zegt precies waar het op staat:
“Je hebt vijf mannen gehad en die je nu hebt in jouw man
niet”.

Hij zegt, waar het op staat, maar hij valt haar niet af,
niet als vrouw en niet als Samaritaanse.

Dat doet kennelijk iets met haar.

Ze wordt sterker.

Je ziet haar groeien.

Je voelt de kracht die bezit van haar neemt.

“Geest en waarheid” groeien in haar.

“Wij kinderen van Abraham”:

Dat is voor mij het thema van deze viering.

Als je naar de stamboom van deze Samaritaanse vrouw kijkt,
dan kom je uit bij het volk Israël.

Zij is dus een verre nazaat van Abraham.

In 722 voor Christus werd het koninkrijk Israël veroverd door
de Assyriërs.

Een groot deel van de inwoners werd weggevoerd en andere
bevolkingsgroepen kwamen daarvoor in de plaats.

Maar in de streek rond Samaria bleven Joden wonen en die
vermengden zich met die nieuwe volkeren.

Dat werden de Samaritanen.

Geen zuivere Joden, vonden de ballingen die enkele eeuwen
later terugkeerden naar Israël.

Ze mochten niet meehelpen om de verwoeste tempel te
herbouwen en dus bouwden ze een eigen tempel buiten
Jeruzalem.

Jezus heeft daar echter geen boodschap aan.

Het gaat niet om een heilige plaats of een heilige berg, al of
niet in Jeruzalem.

Het gaat erom gered te worden, om elkaar in de ogen te zien,
om op zoek te gaan naar het levend water, dat als een bron in
ons kan opborrelen; Dat iedere dorst lest.

En dan kijkt ook de vrouw verder dan haar stam, haar volk,
haar eigen heilige tempel.

“Ja”, zegt ze peinzend: “Er komt een Messias. Dat weet ik!”

En dan komt het hoge woord eruit: Jezus is de Messias. Meer
dan een profeet is hier!

Zo’n bron van levend water was er misschien ook al, toen
Ismaël en Izaäk hun vader Abraham begroeven.

Daarover ging de eerst Bijbellezing van vandaag: Genesis 25.
Maar wat lezen we nu eigenlijk?

Is dat niet een groot wonder?

Had Abraham zijn oudste zoon Ismaël niet weggestuurd, de
woestijn in, samen met zijn moeder Hagar?

Ismaël zou de stamvader worden van een groot volk,
van de Arabieren,
zo staat er in onze Bijbel.

Izaäk de stamvader van de Joden. En wij als Christenen zijn
een loot van die stam.

Maar bij het graf van hun vader ontmoeten ze elkaar.

Zouden ze lang met elkaar gesproken hebben? Zou Ismaël zijn
vader hebben vergeven?

Bron van levend water borrelt hier, voorbij de dood.

En nog is deze bron niet uitgeput.

Hij stroomt nog, soms miezerig, dan weer overvloedig.

Vanmiddag zal het gaan om Franciscus van Assisi.

Tijdens de kruistochten, in 1219, in het heetst van de strijd,
brengt deze man Gods een bezoek aan sultan Malik Al-Kamil.
Gekkenwerk is het.

Geen mens komt daar levend van terug.

Dwars door de linies loopt hij.

De strijders zijn te verbaasd om hem aan te pakken.
En opnieuw is er een ontmoeting tussen twee van de nazaten
van Abraham.

een kind van Ismaël en een kind van Izaäk.

En het kan bijna niet anders dan dat Franciscus verteld heeft
van Jezus. Zoon van God, Opgestaan uit de dood. Meer dan
een profeet.

Méér dan de profeet Mohammed? Dat kán toch niet!

Er moet daar iets zijn gebeurd van een wonder.

Want Franciscus keert terug. Hij keert levend terug.

Hoe mooi zou het zijn, als wij in dat voetspoor zouden treden:
Dat voetspoor van Kamil en Franciscus, Ismaël en Izaäk, Jezus
en de Samaritaanse vrouw. wij kinderen van Abraham.

Ja waarlijk, moge het zo zijn, vanmiddag en steeds weer
opnieuw.